

ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ТА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Валентина Павлівна КОРЖ,

*доктор юридичних наук, професор, професор
кафедри кримінального процесу, криміналістики,
експертології Харківського національного
університету внутрішніх справ, Почесний
працівник Прокуратури України
<http://orcid.org/0000-0002-9431-8727>*

В Україні конституційні норми, закони, моральні цінності перетворилися в правила гри організовано-корумпованих фінансових груп, партій, можновладців. Правове невігластво, корупціолізація депутатського корпусу минулої і нинішньої каденції, політична кон'юнктура зруйнували наукові школи, державні правові інститути. Системні помилки у правотворчій діяльності депутатського корпусу, їх низький професійний рівень, некомпетентність призвели до того, що замість реформування кримінального та кримінального процесуального законодавства, органів дізнання, слідства, прокуратури, суду має місце руйнування, деформація повноважень і статусів державних органів.

Сумнівну цінність має сучасна кримінальна політика в державі, яка спрямована на корупційне лобювання можновладців інтересів тіньового та злочинного бізнесу. Так, в 2011 році лідери тіньового та злочинного бізнесу, організованої економічної злочинності лобювали прийняття Закону № 4025 від 15 листопада 2011 року про декриміналізацію 26 видів злочинів економічної спрямованості, в тому числі мало місце декриміналізації контрабанди. Корупційна еліта лобювала декриміналізацію хабарництва. У зв'язку з цим, на законодавчому рівні хабарники перетворилися у осіб, які замість хабарів “одержують неправомірну винагороду”. Вважаємо, що декриміналізація такого виду корупційного злочину як дача, одержання хабара суперечить теорії і практики протидії корупції, результатами наукових досліджень, міжнародним конвенціям і договорам по боротьбі з корупцією, які Україна ратифікувала. Декриміналізація хабарництва є серйозною помилкою законодавця і це негативно впливає на реальну протидію елітарній корупції в вищих органах державної влади, практику розслідування корупційних злочинів.

Корупційний лобізм лідерів тіньового та злочинного бізнесу забезпечує їх інтереси депутатським корпусом нинішньої каденції. Зокрема, відповідно до Закону № 101 від 21.09.2019 року “Про внесення змін до Кримінального кодексу та Кримінального процесуального кодексу України щодо зменшення тиску на бізнес” фіктивне підприємництво підлягає декриміналізації. Цей Закон в інтересах лідерів тіньового бізнесу, організованої економічної злочинності легалізує утворення фіктивних

фірм. Лідери тіньового та злочинного бізнесу використовують фіктивні фірми з метою незаконного одержання кредитів, незаконного одержання майна державних підприємств, фермерських господарств, шахрайства у житловому будівництві, легалізації злочинних доходів тощо. Вони шляхом корупційного лобювання зруйнували як правову базу протидії економічній злочинності, так і державні органи, покликані їй протидіяти, державні правові інститути. Насамперед, зруйновано Державну контрольно-ревізійну службу, Генеральну прокуратуру України як державний орган та наглядові функції прокурора, спецпідрозділи по боротьбі з організованою злочинністю, підрозділи по боротьбі з економічними злочинами, процесуальний статус оперативних органів та інші.

Корумповані керівники найвищого рівня створили систему корумпованих відносин, яка пронизує усі рівні державної влади і управління. У зв'язку з цим, незважаючи на утворення антикорупційного законодавства, одинадцяти державних органів по боротьбі з корупцією, протидія корупції в Україні, у тому числі елітарній, химерна, штучно завищена, не відповідає дійсності. Реформування кримінального судочинства має важливе значення для ефективної роботи оперативних, слідчих органів прокуратури та суду.

Соціальне призначення реформи у сфері кримінального судочинства полягає у тому, що держава повинна відповідати перед людиною за свою діяльність і реально забезпечити процесуальними засобами охорону та захист прав і свобод, законних інтересів людини і громадянина у кримінальному процесі. Системний аналіз приписів статей Кримінального процесуального кодексу України свідчить про те, що мало місце змішування процесуальних інститутів англосаксонського і континентального права та штучне перенесення їх до кримінально-процесуального законодавства України і як результат цього наявність в окремих положеннях цього Кодексу псевдонаукових дефініцій, юридичних колізій, що призводить до грубих порушень законності під час досудового слідства та в суді, погіршенню прав і свобод людини у кримінальному процесі.

Суттєвим порушенням принципу законності, прав людини і громадянина у кримінальному судочинстві є скасування важливої стадії кримінального процесу – порушення кримінальної справи. Так, про початок розслідування свідчить тільки факт реєстрації інформації про кримінальне правопорушення в Єдиному реєстрі досудового розслідування (ст. 214 КПК) без проведення попередньої перевірки цієї інформації. Слідчий не приймає процесуальне рішення про розслідування злочину, а письмово повідомляє прокурора про початок досудового розслідування. Ця псевдонаукова новація порушила принцип законності, сприяє зростанню корупції, порушила права і свободи особи та її право на захист від незаконного кримінального переслідування. Так, за даними наукових досліджень скасування стадії порушення кримінальної справи призвели до збільшення фактів приховування злочинів від обліку, порушення прав потерпілого і позбавлення можливості на правовий захист осіб, відносно яких автоматично” проводиться розслідування, оскільки вони позбавлені

права оскаржити необґрунтоване та незаконне розслідування. Слід визнати юридичний парадокс в нормах Кримінального процесуального кодексу, коли слідчий не приймає процесуальне рішення про початок досудового слідства, але приймає процесуальне рішення про закриття кримінального провадження (ст. 284 КПК).

Вивчення та аналіз практики застосування “автоматичного” початку розслідування свідчить про те, що має місце реєстрації значної кількості недостовірної інформації, збільшення в два рази кримінальних проваджень, за якими слідчі приймали рішення про їх закриття за реабілітуючими підставами. У чинному Кримінальному процесуальному кодексі відсутній правовий механізм реабілітації особи невинуватої у вчиненні злочину. У зв'язку з цим необхідно внести доповнення до статті 214 Кримінального процесуального кодексу і унормувати процесуальну процедуру перевірки слідчим заяв і повідомлень про злочин і за наявності приводів та підстав прийняти письмове рішення (постанову) про кримінальне переслідування. Пропонуємо доповнити Кримінальний процесуальний кодекс главою “Реабілітація”.

Суттєвим порушенням законності, руйнування прав обвинуваченого на досудовому слідстві є відсутність правових і процесуальних підстав формулювання обвинувачення, процедури допиту обвинуваченого, підозрюваного. Правовим цинізмом є складання обвинувального акта слідчим за погодженням з прокурором або прокурором відповідно до ст. 291 Кримінального процесуального кодексу України без пред'явлення особі обвинувачення та визнання її обвинуваченою у вчиненні злочину. Посилання у обвинувальному акті на повідомлення про підозру не є правовою і процесуальною підставою висунення обвинувачення. Необхідно констатувати, що обвинувачення – це сформульоване і доведене в процесуальному акті злочинне діяння певної особи (групи осіб), за яке передбачена кримінальна відповідальність. Вважаємо, що складання обвинувального акта слідчим за погодженням з прокурором або прокурором відповідно до ст. 291 Кримінального процесуального кодексу України без пред'явлення особі обвинувачення та без визнання її обвинуваченою у вчиненні злочину – є правовим невіглаством. Про юридичний нонсенс свідчать такі положення Кримінального процесуального кодексу, відповідно до яких *прокурор без пред'явлення обвинувачення особі у вчиненні злочину* змінює обвинувачення в суді (ст. 338 КПК), висуває додаткове обвинувачення (ст. 339 КПК), відмовляється від підтримання державного обвинувачення (ст. 340 КПК), погоджує зміни обвинувачення, висунення нового обвинувачення та відмову від підтримання обвинувачення (ст. 341 КПК). Пропонуємо в положеннях Кримінального процесуального кодексу унормувати правові та процесуальні підстави формулювання обвинувачення на досудовому слідстві.

Наукою криміналістикою розроблено рекомендації щодо застосування тактичних прийомів під час допиту підозрюваного, обвинуваченого, які десятки років ефективно використовували слідчі у практичній діяльності. Норми Кримінального процесуального кодексу не визначають

процесуальний порядок допиту підозрюваного, обвинуваченого. Як свідчить практика слідчі проводять допит підозрюваного за його згодою і за участю захисника за аналогією процесуальної процедури допиту підозрюваного викладеною у попередньому КПК (1960р.). На наш погляд, доцільно унормувати процесуальний порядок допиту підозрюваного, обвинуваченого шляхом внесення доповнення до глави 20 Кримінального процесуального кодексу, у якій унормувати “Допит підозрюваного”, “Допит обвинуваченого”.

Норми чинного Кримінального процесуального кодексу не передбачають процесуальну процедуру призначення експертизи слідчим, прокурором, а тому вони вимушені виносити постанову про призначення експертизи відповідно до вимог статті 196 КПК 1960 року. Процесуальні підстави призначення експертизи потребують унормування. Пропонуємо доповнити Кримінальний процесуальний кодекс статтею 242-2, у якій викласти процесуальну процедуру(мотивовану постанову) призначення експертизи.

У слідчій і судовій практиці виникають ситуації, коли висновок експерта є неповним, або недостатньо ясным, то може призначатися додаткова експертиза. Якщо висновок визнано необґрунтованим, чи таким, що суперечить іншим матеріалам кримінального провадження або викликає сумніви в його правильності, то може бути призначена повторна експертиза. Норми Кримінального процесуального кодексу не визначають процесуальні підстави призначення повторної, додаткової, комісійної, комплексної експертизи. У зв'язку з цим, пропонуємо унормувати в КПК процесуальний порядок призначення повторної, додаткової, комісійної, комплексної експертизи.

Вищевказане свідчить про те, що унормування псевдонаукових дефініцій в окремих положеннях Кримінального процесуального кодексу, деформація повноважень і статусів учасників кримінального процесу призвели до хаосу і безладдю, неузгодженості в правозастосовній практиці, порушенню принципу законності, суттєвому погіршенню прав підозрюваного, обвинуваченого, потерпілого, свідків на досудовому слідстві і суді. Вони негативно впливають на практику розкриття та розслідування злочинів.

Процесуальна і правова неефективність окремих положень кримінального, кримінального процесуального законодавства України негативно впливає на діяльність слідчих, судових органів, прокуратуру. Чинне законодавство потребує подальшого удосконалення.